

Сірий сум

Даринці лелеки принесли братика.

Дівчинка довго чекала зустрічі з ним. Їй здавалося, що мама вже цілу вічність лежить у лікарні. Найбільше Даринка не любила чекати. Тому зараз дівчинка сумувала. Сумувала так, що квіти у бабусиному саду видавалися їй попелястими.

До кінця літніх канікул залишався місяць, а вона була сумніша, ніж попелясті квіти на бабусиному квітнику, сумніша, ніж попеляста кішка, яка качалася на сірій, перегрітій землі. Сумніша, ніж сіра тінь, що падала від липи на сірий асфальт, і навіть сумніша, ніж сірий сум, який бродить увечері попід вікнами...

– Завтра ти побачиш братика! – нагадала бабуся Оля. Вона піднесла Даринці смачне морозиво, яке привезла з міста. – Ти ж хочеш його побачити?

Даруся зиркнула на бабуся і промовчала. Подякувала за морозиво і неквапно пішла собі.

«Може, коли з'явиться братик, я стану дорослішою? – подумала. – Тоді я доглядатиму за ним, вчитиму, як правильно тримати ложечку в руці, що не можна цмулити вказівного пальця, не можна багато пити солодкої води, а то нападе Варивода...»

Уночі Даринка не могла заснути. Їй здавалося, що вона чує, як ходить попід її вікнами сірий сум і шарудить листям. Дівчинка схопилася з ліжка і торкнулася щокою до вікна. Сірий сум одразу став прозорим і приклеївся до паркану. Він не любив, коли його хтось бачив, особливо діти. Бо вони вміють налякати сірий сум – а дорослим це ще ніколи не вдавалося.

– Скоро ти бо-
ятимешся ходити
під нашими вікна-
ми! – упевнено
прошепотіла Да-
ринка. – Бо в мене
буде підмога!

І дівчинка сміливо
глянула у віконце. А з неба
в цю мить падала зірка...

Ренетун

– Обережніше! – мовила мама, нахилившись до Даринки. – Це твій молодший братик Ромцьо.

«Так ось він який!» – подумала дівчинка, ледь натиснувши вказівним пальцем на дитячу щічку, і поглянула на маму. Вона була стомлена, проте щаслива. Тому було радісно й Даринці. Вона підійшла до малюка і ще раз подивилася на нього.

– Обережніше, не чіпай брудними руками! – застерегла матуся.

Дві ночі Даринка сиділа біля мами. Спостерігала, як та годувала братика, сповивала і співала йому колискові. Коли Ромцьо не спав, то частенько плакав.

– Мамо, а чому Ромчик плаче, він же не голодний? – стомлено запитала Даринка.

– Бо він ще маленький. І ти, коли була такою, теж плакала.

– Невже?! – здивувалася дівчинка. Їй завжди здавалося, що вона була спокійною і самотійною.

– Атож! – мовила ненька. – А зараз іди пограйся!

Відверто кажучи, Даринка була розчарована. Чекала на братика, з яким вона ходитиме в сад, гратиметься у піжмурки... Але поки що ніхто не звертав

на неї уваги, усі бігали довкола малого вередуна. Дівчинка могла ходити в саду, гризти зелені яблука, тишком-нишком рвати маленькі гарбузики в городі та робити з них голівки для ляльок...

Наче розваг вистачало, але Даринці все одно чомусь було сумно.

